

K U L T U R A | VELIKI INTERVJU **DORIS ŠARIĆ-KUKULJICA**

Ujepa dubrovačka glumica postaje Broj Jedan iz 'Alana Forda'

'Glumac mora čuvati jedan dio sebe kako bi taj dio sebe mogao dati tamo gdje mu je mjesto: na sceni, ili u filmu ili na televiziju. Ako se to 'razvuče kao žvaka' - nije dobro', kaže dubrovačka glumica koja u matičnom ZeKaem-u priprema ulogu Broja Jedan u 'Alanu Fordu'. Govori o počecima, strasti u kazalištu, prijateljima, ali i budućnosti

/RAZGOVARALA/ **KATARINA GALIĆ** / katarina.galic@aktual.hr
/SNIMKE/ **SASA ZINAJA**

Iako se u svojoj bogatoj glumačkoj karijeri okušala i u kazalištu, i na filmu i na televiziji, dubrovačka glumica Doris Šarić-Kukuljica najveći broj svojih uloga, njih više od stotinu, ostvarila je u kazalištu. Nakon završenog studija glume u Zagrebu, vratila sam se u rodni Dubrovnik gdje je devet godina bila članica ansambla Kazališta Marin Držić, a sad je već dvadeset i jednu godinu angažirana u Zagrebačkom kazalištu mladih gdje se trenutačno sprema za ulogu Broja Jedan u kazališnoj verziji Alana Forda, redatelja Darija Harjačeka, koja će biti premijerno izvedena u subotu 18. svibnja. Završila je i sa snimanjem filma "Projekcije" redatelja Zrinka Ogreste koji će biti premijerno prikazan na ovogodišnjem 60. Festivalu igranog filma u Puli. Doris Šarić-Kukuljica jedna je od rijetkih etabliranih imena na hrvatskoj glumačkoj sceni koja nikada nije zaigrala u sapunicama. Višestruka je dobitnica Nagrade hrvatskog glumišta, kao i ostalih brojnih priznanja koja je osvojila za svoja dosadašnja postignuća.

/AKTUAL/ Možete li mi za početak reći kako ste se snašli u svojoj najnovijoj ulozi, u kazališnoj verziji Alana Forda?

- U ovoj predstavi potrebna mi je kompletna maska koju imam prvi put u životu. Potpuna transformacija u starca od nekoliko tisuća godina. Naša maskerka Marija Bingula zaslužna je za tu transformaciju, napravila mi je ogroman nos, čelu, kosu koja strši na sve strane, bradu koja pada gotovo do nožnog palca. Doktor Amir Čatić napravio mi je zub jer Broj Jedan ima samo jedan zub koji strši. U zadanim okolnostima i vremenu koje smo imali na raspolaganju cijela ekipa predstave pokušava dati sve od sebe, tako i ovaj put. Jamstva za kazališni uspjeh nema. Ponekad se mi glumci i redatelji zaljubimo u neka rješenja za koja nakon premijere ustanovimo da ne korespondiraju s publikom, ali najbitniji je taj osjećaj da smo u tom vremenu i tim okolnostima dali svoj maksimum. Još sam u procesu rada na ulozi, a jesam li oživila lik Broja Jedan, to će ocijeniti publika. Sad smo u završnoj fazi, uzbuđenje raste, a adrenalin se diže.

/AKTUAL/ Što Vas je dovelo do odluke da upišete studij glume? Jeste li oduvijek znali da je gluma Vaš životni poziv?

- Naravno da ne. U djetinjstvu čovjek otkriva svijet oko sebe i tako sam ja vrlo rano otkrila kazalište i zaljubila se u njega. Nisam nikad pomislila da bi jednog dana to moglo biti moje zanimanje pa ni onda kad sam u gimnaziji ušla u studentski teatar Lero. Bili su to fantastični dani, valjda najljepši u mom životu. Dani igre, druženja, stvaranja, otkrivanja ne samo kazališta nego i literature. Negdje krajem trećeg razreda gimnazije iskristalizirala se moja odluka, s tim da je definitivna odluka da ću ići na prijemni ispit na Akademiju sazrela negdje oko polugodišta. Dosta kasno.

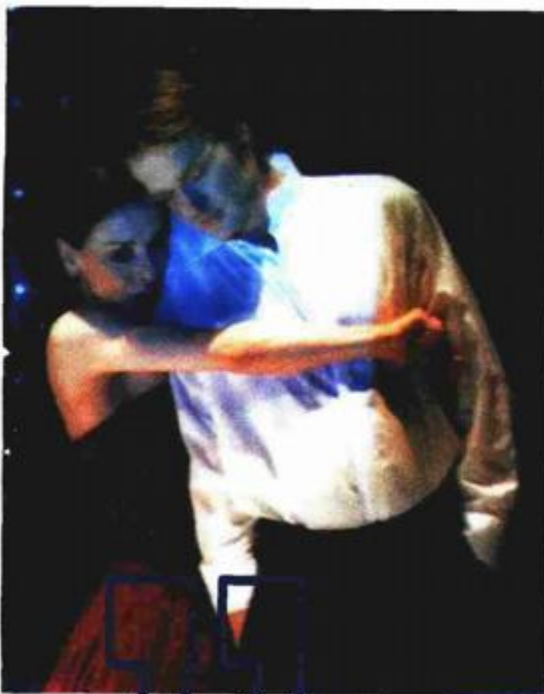
BOGATI KAZALIŠNI OPUS
 Sa Sretenom Mokrovićem u 'Galebu'; s Filipom Nolom u 'Ani Karenjini' (desno); na Dubrovačkim ljetnim igrama igrala je s Almom Pricom u 'Dubrovačkoj trilogiji' (dolje lijevo) te s Predragom Vuševićem u 'Ekvinociju' (dolje desno)

Mene je dosta toga zanimalo osim kazališta. Dok sam bila u prepubertetskim i pubertetskim godinama, bavila sam se plivanjem, zanimala me arheologija, naravno nikad ništa dublje od onog dječjeg i mladenačkog interesa. Bilo mi je uvijek žao što nisam otišla u muzičku školu, voljela sam i crtati. Generalno, sklonost prema umjetnosti postojala je od ranih dana i mislim da je taj odlazak na prijemni ispit na Akademiju bio nekakav logični put. Ništa se nije dogodilo iznenađeno.

/AKTUAL/ Nakon diplome vratili ste se u rodni Dubrovnik i tamo ste devet godina bili članica ansambla Gradskog kazališta Marin Držić. Nakon toga opet ste se vratili u Zagreb. Zašto?

- Zbog niza okolnosti. Kad sam došla u Zagreb, u ZKM-u je bila zagrebačka premijera predstave "Hekuba" koju smo radili na Dubrovačkim ljetnim igrama. U toj predstavi bili

su mnogi koji su i danas bitni glumci za hrvatsko glumište. Kad sam došla u ZKM igrati "Hekubu", tadašnji ravnatelj Mladen Iveković i Darko Putak ponudili su mi angažman i prihvatila sam ga. Jedno vrijeme sam se promišljala. Najidealnija je pozicija slobodnjaka, ali na žalost onda, kao i danas, i najteža. Premda, gledajući generalno, bez utega recesije i vremena u kojemu živimo: biti slobodan, birati projekte, predstave, filmove, san je svakog kazališnog umjetnika. Kad sam shvatila da bi bilo teško, nemoguće na takav način živjeti, pragmatično sam to izbacila iz glave. Početkom devedesetih ZKM je slovio kao kazalište s najviše potencijala. Imali smo uspone i padove, no dolaskom Dubravke Vrgoč na mjesto ravnateljice, kazalište je dobilo novi zamah ne samo u granicama Hrvatske već i šire. Uslijedila su brojna inozemna gostovanja, putovanja, novi susreti, naše je kazalište prepoznato u Europi, što je izuzetno važna

Ponekad mi se čini da uopće nemam drugog života izvan kazališta. **NA PRVOME MJESTU MI JE UVIJEK OBITELJ, KAZALIŠTE NA DRUGOM.** Mislim da je nemoguće stvarati u kazalištu bez ovog pravog života, jer odakle ćete crpiti inspiraciju i maštu, s kim ćete komunicirati ako ovaj drugi dio - život izvan kazališta - ne živite s punom svjesnošću i punim plućima

činjenica u trenutku kada ulazimo u Europsku uniju. No, također, moram istaknuti da sam u ZKM-u našla predivne kolege i prijatelje. To mi mnogo znači.

/AKTUAL/ Jednom prilikom ste izjavili da vam sudjelovanje na Dubrovačkim ljetnim igrama pruža izrazito veliko zadovoljstvo. Zašto?

- Ima dosta razloga. Kao prvo, taj susret s ambijentom, nove pozornice koje nam otkriva taj predivni grad Dubrovnik su uvijek izazovne. Glumac prilagođava i svoja glumačka sredstva zahtjevima tog otvorenog prostora. U Dubrovniku se okuplja festivalski ansambl i tada dobivam priliku glumiti s kolegama s kojima inače nemam prilike zajedno igrati. Događaju se zanimljive interakcije. Gluma je partnerstvo, suigra, razmjena energija, čarolija, pa kad se sve to još događa u okvirima ambijentalnog teatra - jednostavno je neopisivo. Također, ti mirisi ljeta, osjećaj slobode... neusporedivo. I naravno, to je moj grad. Obožavam ga i drago mi je da ima festivala koji je toliko značajan na hrvatskoj i europskoj kulturnoj sceni.

/AKTUAL/ Kakva su vam iskustva s publikom u inozemstvu?

- Jako smo puno gostovali, srećom, zahvaljujući Zagrebačkom kazalištu mladih posjetila sam četiri zemlje Južne Amerike: Kolumbiju, Čile, Venezuelu i Kostariku. U Europi smo bili u Francuskoj, Njemačkoj, nastupali smo u Moskvi nekoliko puta... Zapravo je jezik kazališta univerzalan i kad se sretnemo s kolegama, kad popričamo, shvatimo da zaista dijelimo iste ili vrlo slične sudbine i da nas zanimaju isti problemi. I kao gledatelj predstava koje dolaze iz inozemstva, a zaista uživam promatrati predstave drugih kazališta, mogu vidjeti koliko je teatar sličan na svim meridijanima.

Zadnji veliki uspjeh Zagrebačkog kazališta

mladih, ja ne igram u toj predstavi, je predstava "Ovo bi mogla biti moja ulica" Anice Tomić i Jelene Kovačević, koja je nedavno gostovala u berlinskom Theatru an der Parkau. Prošle godine se o toj predstavi mnogo pisalo i govorilo. Predstava se bavi našim zajedničkim problemom, pojavom koja je nažalost odnijela i život mladog Luke Ritza. Taj isti problem prepoznali su i u Njemačkoj. Zato je teatar lijep i potreban, zato što je oslobađajući.

/AKTUAL/ Je li hrvatski teatar dovoljno društveno angažiran, odnosno bavi li se dovoljno aktualnim temama i problemima društva?

- Mislim da da. Temelj Akademije postavio je dr. Branko Gavella. Kad on govori o dijalektici teatra, priča da je kazališna umjetnost bez praćenja socijalne strukture i mijena koje se događaju u društvu jednostavno nemoguća. Mi se ovdje u ZKM-u zaista trudimo i pokušavamo biti u toj korelaciji. Primjerice, predstava "Sada je zapravo sve dobro" u režiji mlade Olje Lozice na vrlo suptilan način zadire u generalni osjećaj koji danas dijeli 90 posto stanovnika Hrvatske.

Davno sam prestala vjerovati u to da kazalište danas može nešto promijeniti, pogotovo sada, ali mi s publikom možemo podijeliti osjećaje, možemo postaviti pitanja, otvoriti taj prostor slobode i igre. I to publika prepoznaje. Tu se onda stvori zajedništvo koje predstavu čini uspješnom, odnosno ako se ta sinergija ne dogodi, onda predstava nije uspjela.

/AKTUAL/ Za potrebe uloge Baby Doll u predstavi "Garaža" s kojom ste 2010. gostovali u New Yorku podvrgnuli ste se metodi pomlađivanja teenliffingom. Je li vam to predstavljalo problem i je li to najviše što ste napravili za ulogu?

- Već sam prije, kao i još nekoliko glumica iz kazališta, išla kod doktorice Sanje Gošović. Ona je zagovornik treninga lica uz pomoć ➤

elektroda. Ona zapravo s tim elektrodama radi određenim dijelovima lica isto ono što radimo s mišićima u teretani. Osobno mi je to vrlo ugodan osjećaj, relaksirajući, opuštajući. Onda se ona ponudila, s obzirom na to da smo mi baš trenirali i boks i sve ostale vještine potrebne za "Garažu", da kako sve treniramo, tako treniramo i lice. Tako je pozvala Kseniju Marinković, Ninu Violač i mene da dodemo kod nje. To je fantastično i čovjek osvježi lice na najprirodniji mogući način, tako da mi nije bio problem. I da, mogla bih reći da je to najviše što sam, u tom smislu, napravila za ulogu.

/AKTUAL/ Lorna u "Slučaju Lorne O.", Julia u "Osjetljivoj ravnoteži", Nina u "Klaustrofobičnoj komediji", neke su od Vaših uloga za koje ste rekli da su ostavile veliki trag na Vašem glumačkom biću. Što im je zajedničko da ste ih svrstali u tu "kategoriju"?

- Nemaju ništa zajedničko. Rekli ste Lorna – to je zato što je to moja prva uloga u Dubrovačkom kazalištu Marin Držić. Već sam znala da ću raditi "Osjetljivu ravnotežu", to je radila američka redateljica Margaret Booker, međutim činilo mi se predugo čekati na to dva mjeseca – bila sam jako mlada i nestrpljiva. Onda je Luko Paljetak napisao za mene monodramu "Slučaj Lorne O.", o mladoj ženi koja se vraća svojim uspomenama nakon što je izašla iz zatvora gdje je završila zbog ubojstva ljubavnika i sad priča o svemu što se dogodilo. Zapravo, to je ono nešto duhovito – tek sam na premijeri shvatila da sam ja tu sama. Naravno, tijekom proba je redatelj, moj prijatelj Davor Mojaš, kao i ekipa, uvijek bio tu. Na premijeri me "oprala" nevidena trema. Međutim, s obzirom na iskustvo stečeno na akademiji i u studentskom teatru, znala sam da to moram nekako amortizirati. Snašla sam se, odigrala i to je bilo to.

"Klaustrofobična komedija" je bila predivna predstava. Partner mi je bio divan, moj prijatelj Ivica Vidović. Glumila sam poljsku balerinu koja na gostovanju svog baletnog ansambla u inozemstvu, s obzirom na to da ljudi u tom režimu baš nisu mogli putovati, iskorištava priliku i ostaje vani, sakrivši se u kontejner. To je predivna poetska priča, meni je bio veliki izazov jer sam morala savladati i ponešto od baletne abecede. Puno je tu bilo još predivnih uloga i ovdje u ZKM-u. Već ih je više od sto.

/AKTUAL/ Koje su vam uloge bile izazov i kad vam je bilo najteže ući u lik?

- Puno sam se puta mučila. Kad bismo sad sve nabrajali, trebalo bi nam tri dana da se izrazgovaramo. Najviše opterećuju ove najzvučnije uloge, velika lica gdje svi sve znaju o tome i svi imaju predodžbu kako se to igra. Evo, trenutno kod "Alana Forda". Svi znaju sve o tome, pa je onda tu veći teret na leđima. Ali zapravo, s ovim iskustvom koje sad imam, ipak čovjek stresa sve sa sebe, krene raditi od nule i

ULOGA SESTRE ROZALIJE
 Iz filma "Šuma kronika" iz 1996. godine, redateljica Brunč Gamulilna

Mislim da je hrvatski teatar dovoljno društveno angažiran.

Kad Gavella govori o dijalektici teatra, priča da je kazališna umjetnost **BEZ PRAĆENJA SOCIJALNE STRUKTURE** i mijena koje se događaju u društvu jednostavno nemoguća. U ZKM-u pokušavamo biti u toj korelaciji

ima neki svoj prostor stvaranja, naravno zajedno s cijelom ekipom koja radi na predstavi. Tako zapravo rješavate probleme koji dolaze. Zanimljivo je to, mučite se oko nečega, strašno se mučite i uspijete. Nešto vam, s druge strane, s lakoćom prođe, pa na kraju rezultati ne budu tako dobri.

/AKTUAL/ Koliko kazalište zaokuplja vaš život izvan scene?

- Jako puno. Nekad mi se čini da uopće nemam drugog života izvan kazališta. Na prvom mjestu mi je uvijek obitelj, kazalište na drugom. Mislim da je nemoguće stvarati u kazalištu bez ovog pravog života, jer odakle ćete crpiti inspiraciju i maštu, s kim ćete komunicirati ako ovaj drugi dio života izvan kazališta ne živite s punom svjesnošću i punim plućima. Nekad se dogodi da kazalište jednostavno oduzme toliko vremena da vam se čini da tog drugog života uopće nema. Ali onda dođe period kad dođe premijera, kad se opet probudite, pročitate novine, pogledate televiziju,

filmove, popijete kavu s prijateljicama i napravite sve ono što niste stigli dok ste radili.

/AKTUAL/ Većinu od gotovo više od sto uloga koje ste odigrali, ostvarili ste u kazalištu, a manji broj na televiziji i filmu. Postoji li neki poseban razlog zašto je tome tako?

- Pitanje je, naravno, odabira. U godinama nakon Akademije, kada glumice najviše snimaju i kad tih televizijskih i filmskih uloga najviše ima, bila sam u Dubrovniku i niti jedne sekunde nisam zbog toga požalila. Niste uvijek u mogućnosti sve prihvatiti. Ne mislim da se mora snimati pod svaku cijenu. Ne zamjeram nikome tko to radi. Mogu sutra doći u poziciju da moram raditi nešto što ne želim, ali kod mene stvari idu svojim tijekom, bez ikakvog guranja sebe u nešto što ne želim.

/AKTUAL/ Biste li ikada pristali na ulogu u sapunici?

- Nisam dosad bila u nekim financijskim poteškoćama da bih to morala prihvatiti, ali mislim i da kad bi došla u tu situaciju, odlučila bih napraviti nešto sama pa zaraditi na taj način. Moje mišljenje je da glumac mora čuvati jedan dio sebe kako bi taj dio sebe mogao dati tamo gdje mu je mjesto: na sceni, ili u filmu ili na televiziju. Ako se to "razvuče kao žvaka" – nije dobro.

/AKTUAL/ Koliko vam znače brojne glumačke nagrade i priznanja koja ste dobili za svoj rad?

- Jako me razvesele, ali to treba što prije zaboraviti. Ja sam sad s Brojem Jedan opet na početku. Ne mogu se "pokriti" tim nagradama ako nisam dobra na sceni. Uložila sam dosta truda u ovaj posao i drago mi je da je to prepoznato, ali dobro je i nakon toga idemo dalje. One su za veselje i jednog dana kada odem u mirovinu, bit će mi drago da ih imam.

/AKTUAL/ Kakva su vam iskustva u radu sa studentima Akademije?

- Vanjski sam suradnik i ne mogu biti u stalnom radnom odnosu. Za to bih trebala dati otkaz u kazalištu, a to ne mogu jer želim još glumiti. Jako mi je drago da imam prilike raditi s mladim ljudima. Tu se iznova preispitujem o tome što sam dosad stekla, što su mene naučili, o znanju i vještinama iz vlastitog iskustva. Meni su kolege uvijek glavna inspiracija.

/AKTUAL/ Planovi za dalje?

- Nakon što prođe premijera "Alana Forda", radit ćemo na obnovi "Garaže" jer imamo dva gostovanja u Berlinu i tome se jako veselim. Nakon toga me čeka "Ekvinocij", koji je Krešimir Dolencić, novi ravnatelj Dubrovačkih ljetnih igara, nakon šest godina vratio na repertoar. To je predivna ambijentalna predstava u režiji Joška Juvančića koja će se opet ove godine obnavljati na Lokrumu. To je plan do jeseni, a onda ćemo vidjeti. ■